

ਹਲੀਮੀ + ਸਮਰਪਣ = ਆਗਿਆਕਾਰ ਸੇਵਕ, 2

ਯਾਕੂਬ 4:6-10

‘ਮਸੀਹ ਦੇ ਭੌ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੋ। ਹੇ ਪਤਨੀਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ’ (ਅਫਸੀਆਂ 5:21, 22)।

ਮਸੀਹੀ ਆਦਮੀ ਦਾ ਚੱਲਣਾ ਅਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਮੇਲ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। 1998 ਵਿਚ ਸਦਰਨ ਬੈਪਟਿਸਟ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਾਲਟ ਲੇਕ ਸਿਟੀ, ਉਟਾ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕੌਮੀ ਸਮਾਗਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਭਲਾ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਖਬਰ ਬਣਾ ਸਕੇ! (1) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ‘ਘਰ ਘਰ ਪਹੁੰਚਾ ਦਿੱਤਾ’! ਸਾਲਟ ਲੇਕ ਸਿਟੀ ਮੋਰਮਨ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਗੜ੍ਹ ਹੈ, ਜੋ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਤੇ ਦਸਤਕ ਦੇਣ ਲਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ! ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੜਕਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ! ਉਹ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਹਾਸੇ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਸਦਰਨ ਬੈਪਟਿਸਟਾਂ ਨੇ ‘ਸਮਰਪਣ’ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਤਕ ਖੁਲ੍ਹਵਾ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਮੀਡੀਆ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਪਾਗਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਅਖ਼ੀਰ ਸੀ। ਸਦਰਨ ਬੈਪਟਿਸਟ ਸਚਮੁਚ ‘ਮੰਚ ਤੋਂ ਚੀਕਣ ਲੱਗ ਪਏ।’ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜ਼ਬਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਸਬਕ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਸਭ ਤੋਂ ਅਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। *ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ!* ਇਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਬੜਾ ਹੀ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਪਰ ਜਦ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਠੁਕਰਾਏ ਜਾਣਾ, ਵਿਰੋਧ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਘੁਮਾ ਕੇ ਘਸੁੰਨ ਮਾਰਨਾ! ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਲੜਾਈ ਮੁੱਲ ਲੈਣਾ ਹੈ! ਭਲਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਐਨਾ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੈ? ਹਾਂ! ਭਲਾ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਹੈ? ਹਾਂ!

ਇਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਸਾਡੇ ਸਮਾਜ ਦੀ ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤਾ ਨਾਟਕੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਧਰਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਧਰਮ ਤੋਂ ਮੁਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੋਹਾਂ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਪਾਠ ‘ਹਲੀਮੀ + ਸਮਰਪਣ = ਆਗਿਆਕਾਰ ਸੇਵਕ’ ਤੇ ਫ਼ੇਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਹਲੀਮੀ ਸਾਡੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਗਰਮ ਥਾਂ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਰਪਣ ਸਾਡੇ ਲਹੂ ਨੂੰ ਠੰਡਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ‘ਸਿਆਸੀ ਪੱਖੋਂ ਸਹੀ’ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਹਲੀਮੀ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਮਰਪਣ ਸਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਲੀਮੀ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਕਣ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੈਂ ਸਮਰਪਣ ਉੱਤੇ ਲਿਖੀ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਵੇਖੀ। ਇਹ ਪਾਠ ਸਾਡੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿਚ ਤੀਜਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ‘ਸਮਰਪਣ’ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਜਾਂ ਸੁਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਰਾਂ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਹੁਣ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਐਨੇ ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਸਕੋ। ਹਲੀਮੀ ਟੀਚਾ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਜ਼ਰੀਆ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ਹੋਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਲੀਮ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਲੀਮੀ ਅਤੇ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਸੇਵਕ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਮੂਏਲ ਵਿਲਬਰ ਫੋਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਮਸੀਹੀਅਤ ਨੂੰ admit, submit, commit transmit ਕਮਿੰਟਮੈਂਟ ਭਾਵ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੀ

ਅਹਿਮੀਅਤ ਹਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਪਰ commit ਕਰਨ ਲਈ submit ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ਨੂੰ ਮੰਨੇ ਬਗ਼ੈਰ ਤੁਸੀਂ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਸਾਡੀ ਦਿੱਕਤ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਦਿੱਕਤ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸੰਜੀਦਾ ਸਬਕ ਸਮਰਪਣ ਹੀ ਹੈ। ਬੰਦਗੀ ਆਖਰ ਸਮਰਪਣ ਹੀ ਤਾਂ ਹੈ।

ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਏਕ

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਰੂਪ ਉੱਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਉਤਪਤ 1:26, 27)। ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੁਦਾ ਵਰਗੇ ਭਾਵ ਯਿਸੂ ਲਈ ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ‘ਖੁਦਾਈ’ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਏਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਪੁੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਹਨ। ਸਮਰਪਣ ਦਾ ਸਰੇਸ਼ਣ ਹੋਣ ਜਾਂ ਹੀਣ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਤ੍ਰਿਏਕ ਵਿਚ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਭੂਮਿਕਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਹੁਦੇ ਵਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਤਸਲੀਸ ਦਾ ਨਿਚੋੜ ਸਮਰਪਣ ਹੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੀ ਏਕਤਾ ਲਈ ਉਸ ਤਸਲੀਸ ਵਾਂਗ ਹੋਣ ਲਈ ਦੁਆ ਕੀਤੀ (ਯੂਹੰਨਾ 17:20-24)। ਅਸੀਂ ਏਕਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਮਰਪਣ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਏਕਤਾ ਤਮਾਸ਼ਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਸਲੀਸ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੀ ਸਮਰਪਣ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨਿਅਮ ਹੈ।

ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ। ‘ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ।’ ਪੁੱਤਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਅਹੁਦੇ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸਮਰਪਣ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁੱਤਰ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਪਸੀਨੇ ਦੇ ਖੂਨ ਬਣ ਕੇ ਡਿੱਗਣ ਵੇਲੇ, ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਬਾਗ ਵਿਚ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਸੀ, ‘ਉਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਉਹ ਜੋ ਤੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ’ (ਮੱਤੀ 26:39)। ਯਿਸੂ ਲਈ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ (ਫ਼ਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:5-11)। ਸਲੀਬ ਹੁਣ ਤਕ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਮੁਜ਼ਾਹਿਰਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਲੀਬ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਲੀਬ ਚੁੱਕਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਤਕ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ, ‘ਪਰ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਜਾਣ ਲਵੋ ਕਿ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸਿਰ ਮਸੀਹ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਸਿਰ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦਾ ਸਿਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹੈ’ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11:3)। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ।

ਆਤਮਾ ਨੇ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ। ਤਸਲੀਸ ਜਾਂ ਤ੍ਰਿਏਕ ਦੇ ‘ਪਰਦੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ’ ਉਸ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ‘ਗੁਮਨਾਮੀ’ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ‘ਭੇਜਿਆ’ (ਯੂਹੰਨਾ 14:16, 26; 16:7-15)। ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਵਾਇਦੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਹੀ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੰਮ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜਦ ਕੇਂਦਰ ਉਸੇ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦਾ। ਅੱਜ ਉਸ ਉੱਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੜਬੜ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਖਿਆ ਜਿਹੜੀ ਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਖੁਦਾ ਦੀ ਨਿਖੇਧੀ ਹੈ!

ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਇਖਤਿਆਰ ਦਿੱਤਾ (ਮੱਤੀ 28:18)। ਪਿਤਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਸਿਰ ਠਹਿਰਾਇਆ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 1:19-23)। ਪੁੱਤਰ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ ਕੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 1:3; 1 ਪਤਰਸ 3:22; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:34-36; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:2; ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 3:1)। ਦੁਨਿਆਵੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਪਿਤਾ ਨੇ ‘ਇਹ ਕੰਮ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ।’ ਮੌਤ ਉੱਤੇ ਫ਼ਤਹਿ ਪਾ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਯਿਸੂ ਰਾਜ ਨੂੰ ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦਏਗਾ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:24-26)। ‘ਰਾਜ’

ਸ਼ਬਦ ਸਮਰਪਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਸਲੀਸ਼ ਸਮਰਪਣ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ।

ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਸਮਰਪਣ ਹੈ, ਨੱਕੀ! (1) ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਾ ਹੋਈਏ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਉੱਤੇ ਖੜਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਲਿਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੋ” (ਯਾਕੂਬ 4:7)। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਚੁਣਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਛੋਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਜਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ, ਭਾਵ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਚੁਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਰਕਤਾਂ ਜਾਂ ਸਰਾਪ, ਸਾਡੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਵੱਧ ਨਸ਼ਾ ਲੈਣ ਕਰਕੇ ਮਰ ਜਾਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਦੰਗ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਰਪਤ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦੌਲਤ, ਵਾਸਨਾ, ਘਮੰਡ, ਸਿਆਸੀ ਸੁਧਾਰ, ਕੰਮ, ਸ਼ੌਕ, ਮੂਰਖਤਾ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਨੂੰ ਸਮਰਪਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰਪਣ ਕੋਈ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗ਼ੁਲਾਮ ਵੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ ਵੀ।

(2) ਕਿਸੇ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹੋ। ਹਿੰਸਾ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਦਾ ਤਦ ਤਕ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਸਮਰਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ‘ਸਿਆਸੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਹੀ’ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਮੁਤਾਬਕ ਇਹੀ ਸਹੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਬੂਲਣ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜ਼ਾਦ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(3) ਸਮਾਜ ਸਮਰਪਣ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੜਕ ਦੇ ਸੱਜੇ ਪਾਸੇ ਗੱਡੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਜਾਂ ਲਾਲ ਬੱਤੀ ਵੇਖ ਕੇ ਰੁਕ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਹੱਕ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਦੇ ਹੱਕ ਨਿੱਜੀ ਹੱਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਉੱਪਰ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਹਿੰਸਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਐਨੇ ਹੱਕ ਮਿਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਸਮਾਜ ਦਾ ਬੇੜਾ ਗਰਕ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। ਖੇਡਾਂ ਵਿਚ ਟੀਮਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਲਈ ਟੀਮ, ਕੋਚ ਅਤੇ ਖੇਡ ਲਈ ਸਮਰਪਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੋਣਹਾਰ ਖਿਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬ ਹੁੰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨਾਕਾਮ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਸਾਡਾ ਮਨ ਬੜਾ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟੀਮ ਦੇ ਵਿਚ ਖੇਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਹਾਨ ਖਿਡਾਰੀ ਟੀਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਖੇਡਣ ਵਾਲੇ ਖਿਡਾਰੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ “... ਵਾਦਾ” ਗਲਤ ਅਤੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਰਾਸ਼ਟਰ-ਵਾਦ ਮਾੜਾ ਹੈ। ਜਾਤੀ-ਵਾਦ ਗਲਤ ਹੈ। ਨਾਰੀ-ਵਾਦ ਗਲਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਰੀ-ਵਾਦੀ ਲੋਕ ਖੁਦਾ, ਆਦਮੀ, ਧਰਮ, ਔਰਤਾਂ, ਵਿਆਹ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁੱਸਾ ਕੰਬਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਖੌਤੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਗ਼ੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ, ਮਾਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਵੀ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਨਾਰੀ-ਵਾਦੀ ਲੋਕ ਔਰਤ ਹੋਣ ਦੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਐਨੀ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਿਆਰੀ ਮਾਂ ਨਾਰੀਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(4) ਸਮਾਨਤਾਵਾਦ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਮੁਤਾਬਕ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਘਰ ਦੇ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆਂ ਦੀ ਬਰਬਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਦੋ ਰਸੋਈਏ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਘੋੜੇ ਤੇ ਵੀ ਦੋ ਜਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਬੈਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਲਗਾਮ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਅਮ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੈ। ਹਵਾਈ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਉਡਾਨ ਵਿਚ ‘‘ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਪਾਇਲਟ’’ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੰਟਰੋਲ ਉਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਹਾਜ਼ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਟਿਕਟ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ *ਏਅਰਫੋਰਸ ਵੱਨ* ਤੇ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਹ ਜਹਾਜ਼ ਤੇ ਬੈਠ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਡਾਨ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਇਲਟ ਦੇ ਸਪੁਰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਲੀਡਰਾਂ ਲਈ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ; ਜਦ ਉਹ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ! ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਹੀ ਤਾਂ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦੀ ਪਹੇਲੀ ਹੈ। ‘‘ਜਿਹੜਾ ਬੰਦਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਉਹ ਉੱਥੋਂ ਤਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।’’ ਸਮਰਪਣ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਸਮਰਪਣ ਬਲਵਾਨਾਂ ਲਈ ਹੈ ਕਮਜ਼ੋਰਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(5) ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:21-22, ਵਿਚ ‘‘ਅਧੀਨ’’ ਲਈ ਇਕ ਫ਼ੌਜੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ‘‘ਬੂਟ ਕੈਂਪ’’ ਵਿਚ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਗੰਭੀਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਗੰਭੀਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਖ਼ੁਦਾ ਅੱਗੇ, ਕਲੀਸੀਆ ਅੱਗੇ, ਸਰਕਾਰ ਅੱਗੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਅੱਗੇ, ਸਮਾਜ ਅੱਗੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਅੱਗੇ, ਉਸਤਾਦਾਂ ਅੱਗੇ, ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅੱਗੇ, ਸਭ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦੇ ਹਾਂ! ਅਸੀਂ ਸਭ ਦੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਸਮਰਪਿਤ ਹਾਂ। ਜੇ ਸਮਾਜ ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਖ ਲਏ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਕੂਲ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋ ਜਾਣ। ਬਿਨਾਂ ਸਮਰਪਣ ਦੇ ਫ਼ੌਜ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ।

ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਵਿਆਹ

ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਰੁਹਾਨੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿਚ ਘਰ ਅਤੇ (ਸਮਾਜ) ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਪੁਰਖ ਹੀ ਕਰਨ। ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਪੁਰਖ’’ ਵਿਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ‘‘ਹੇ ਪਿਤਾਓ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਿਆਂ ਬਾਲਕਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਨਾ ਭੜਕਾਓ’’ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 6:4)। ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਅੱਗੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਆਓ ਅਸੀਂ ‘‘ਬਾਈਬਲ’’ ਵਿਚ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਉਤਪਤ 1-3 ਪੜ੍ਹੋ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿਉਂ ਪਰ ਬਣਾਇਆ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ। ਉਤਪਤ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ-ਮਰਦ ਵਾਸਤੇ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ, ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕੋਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਆਦਮੀ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਨਾਂਅ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਔਰਤ ਤੋਂ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਰੋਮਾਂਚ ਭਰਿਆ ਸਮਰਪਣ ਮਿਲਿਆ। ਪੁਰਖ ਅਤੇ ਔਰਤ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੋ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਹੀ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਉਤਪਤ 2:24; ਮੱਤੀ 19:5)! ਬਿਨਾਂ ਸਮਰਪਣ ਵਿਆਹ ਕਾਮਯਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 5:22-33)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਮਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ

ਦੇ ਦਿੱਤਾ; ਕਲੀਸੀਆ ਮਸੀਹ ਭਾਵ ਸਿਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਵਾਰਿਕ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਨੀਆਂ ਇਸ ਸਮਰਪਣ ਅੱਗੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਸਮਰਪਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਮਰਪਣ ਹੀ ਹੈ। ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਡ ਰਹਿਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਮਿਲ ਕੇ ਵਧੀਆ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਆਦਮੀਆਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਦਾ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੈ।

ਪਿਤਾ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ‘‘ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕਰੋ।’’ ਮੈਂ ਕੀਤਾ। ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਹੈਲਨ ਮੈਥੋਂ ਬੇਹਤਰ ਹੈ। ਓਨਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਥੋਂ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿੰਨਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਭਾਵ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੱਲੇਪਣ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬੰਦੇ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ! ਅਸੀਂ ਔਰਤਾਂ ਤੋਂ ਬੜੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ। ਮਹਾਨ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਮਰਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੈਲਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਨਾਂਅ ਅਪਨਾਉਣਾ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ। ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਅਜੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਮਰਾਂਗਾ। ਰੂਹਾਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਮੈਂ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਘਰ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉਵੇਂ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਅਸਲੀ ਅਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਧੀਨਤਾ ਅਤੇ ਅਨੰਦ

ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ‘‘... ਯਿਸੂ ਜਿਹਨੇ ਉਸ ਅਨੰਦ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਜੋ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਧਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ... ਸਲੀਬ ਦਾ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ’’ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:2)। ਸਲੀਬ ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਕੀ ਮੇਲ ਹੋਇਆ? ਸਮਰਪਣ ਅਤੇ ਅਨੰਦ। ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਐਨੇ ਅਨੰਦਿਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਲੋੜਵੰਦਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੁਖੀ ਸਾਥੀਆਂ ਦੀ ਦੇਖ ਭਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਸਮਰਪਣ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਮਰਪਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵੀ ਅਨੰਦ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ‘‘ਜ਼ੋਰੂ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਪਤੀ ਨੂੰ ਖੁਸ਼’’ ਵੇਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਨਾ ‘‘ਪਤੀ ਉੱਤੇ ਚੌਧਰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ’’ ਨੂੰ। ਸਮਰਪਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ।

ਆਓ, ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲੋ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਮਾਈਕਲ ਪੀ. ਗ੍ਰੀਨ, ਸੰਪਾ. *ਇਲਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਫਾਰ ਬਿਬਲੀਕਲ ਪ੍ਰੀਚਿੰਗ* (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: ਬੇਕਰ ਬੁੱਕ ਹਾਊਸ, 1989), 341. ²ਫ੍ਰੈਂਕ ਐਸ. ਮੀਡ, ਸੰਪਾ ਅਤੇ ਸੰਕ., *ਦ ਇੰਸਾਈਕਲੋਪੀਡੀਆ ਆਫ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਕੁਟੇਸ਼ਜ਼* (ਓਲਡ ਟੈਪਨ, ਨਿਊ ਜਰਸੀ: ਸਪਾਇਰ ਬੁੱਕਸ, ਫਲੋਰਿੰਗ ਐੱਚ. ਰੇਵਲ ਕੰ., 1965), 106 ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ।